

Homenatge a Eugeni Domingo

Joaquim Muns, *catedràtic d'organització econòmica internacional de la Universitat de Barcelona i membre de l'Institut d'Estudis Catalans*,
Carles A. Gasòliba, *diputat al Parlament Europeu i secretari general del Patronat Català Pro Europa*, Josep Jané, *catedràtic de política econòmica de la Universitat de Barcelona*, Guillem López Casasnovas, *catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra*, i Pere Puig, *president de la Societat Catalana d'Economia*

Abstract

This tribute to Eugeni Domingo describes him as a person who worked seriously and rigorously on economic policy. He wielded a great influence during his years at the European Central Bank and his contributions to several projects were of key importance. Domingo was one of the fathers of the single European currency and he understood the risks that are inherent to it. Neither did Eugeni Domingo ever cease to teach at the university, where he had been active for years. His passing represents the loss of a great person, a distinguished economist, an exceptional professor and a devoted Catalan.

Resum

Aquest homenatge a Eugeni Domingo el descriu com una persona que aconseguí treballar amb seriositat i èxit pel que fa a la política econòmica i influir en el seu pas pel Banc Central Europeu. Fou una peça clau en diversos projectes i des de la seva discreció assumí el seu lloc amb molta dignitat i il·lusió. Eugeni fou un dels executors de l'euro amb la incertesa i preocupació que suposava l'aplicació d'una moneda única. A més, tot i dedicar-se a la banca de manera molt intensa, Eugeni Domingo mai no abandonà les classes a la facultat. En definitiva una gran pèrdua d'una bona persona, un il·lustre economista, un bon professor i un profund català.

El record d'Eugeni Domingo el va iniciar, en unes breus paraules prèvies, el president de la Societat, Pere Puig, esmentant tant la trajectòria professional com el perfil humà de l'il·lustre homenatjat. En el seu parlament, Joaquim Muns exposà que va coincidir amb Eugeni Domingo al Banc d'Espanya durant quatre anys. Ja es coneixien de la facultat. Varen ser nomenats el mateix any gràcies a la Llei d'autonomia del Banc d'Espanya de 1994. Abans els bancs centrals estaven lligats al poder polític, excepte la Reserva Federal i el Bundesbank. Aquesta subordinació funcionava relativament durant l'alt creixement, però els anys setanta i vuitanta no es podien apartar de les males polítiques sense fer els ajustaments necessaris. La política monetària era excessivament laxa per pressions polítiques i això provocava inflació. El Tractat de Maastricht ratifica l'autonomia. Pedro Solbes va ser-ne l'artífex a Espanya. L'autonomia és d'objectius, mitjans, legal i financera. El consell gestor està format per persones de reconegut prestigi acadèmic i independents. No vol dir que no tinguin simpaties, però no són clarament polítics. Eren els dos únics

catalans. El 1998 marxà al Banc Central Europeu. Feien una política econòmica seriosa amb molt d'èxit. El període 1994-1998 és brillant, amb baixa inflació. Domingo va ser una peça clau. Hi tenia molta il·lusió i sempre trucava per intercanviar impressions sobre la política monetària. No parlava per parlar. Era discret i assumia el seu lloc amb molta dignitat. Va seguir els seus èxits al Banc Central Europeu, amb una posició reconeguda internacionalment que no va poder rendibilitzar com Muns després al Banc Mundial i a l'FMI. Va ser un gran català.

Carles Gasòliba el va conèixer per l'euro a la Comissió Econòmica del Parlament Europeu i en l'aprovació com a directiu del Banc Central Europeu. Una part de la Comissió no veia bé que vingués de la banca privada, però era important que conegués les dues vessants, la pública i la privada. El llançament de l'euro era un tema complicat que es creia que podria ser un desastre, però el va dirigir amb una discreció exquisida. Defensava l'ortodòxia fixada en el Tractat de Maastricht i no estava gens content de la flexibilització actual del pacte d'estabilitat. Exercia de català dins de la seva tònica discreta i amable. Combinava europeisme i satisfacció com a català.

Josep Jané el va tenir d'alumne, i també passava desapercebut. El descobries pels bons exàmens que feia. Des dels setanta vivia a Madrid però mai no va abandonar els seus orígens catalans. Va estar als bancs Zaragozano, Toledo i Atlántico, al Plan de Desarrollo, sempre combinant-ho amb la vida acadèmica. Als bancs era executiu, no al servei d'estudis. Era un apòstol de l'euro i d'Europa. Es mantenia en contacte enviant circulars de totes les conferències i escrits que feia. Sempre facilitava la informació que li demanaves. Estava preocupat per l'euro perquè entenia la responsabilitat que tenia des de la fabricació a la distribució. El volum era cent vegades més que el de Figuerola amb la pesseta. Va veure que l'euro tindria la força del dòlar. Quan va venir a la Societat ja va dir que l'euro era un pas polític. No era una bombona d'oxigen sinó l'aire fresc que crea el marc adequat per al creixement. En cloure la conferència avisava que als artistes se'ls perdonen els errors. L'euro té la mateixa cadència que la pesseta. Figuerola ja havia creat l'euro amb la Unió Monetària Llatina, perquè els francs francès, belga i suís, la lira italiana i el dracma grec eren de circulació legal. Era molt bon professor, molt bon economista i molt bona persona. La unitat monetària d'Europa i d'Espanya l'han fet dos catalans. Sardà, Figuerola i Domingo han passat desapercebuts com a catalans perquè anaren a Madrid, però ell mai no va deixar de ser-ho. I sempre s'escriu en català. És una gran pèrdua com a amic i per al país.

Guillem López Casasnovas li tenia un gran respecte a la facultat, com un germà gran, i mai no hauria pensat que acabaria anant al Banc d'Espanya com ell. Era deu anys més gran i tenia un altre concepte de l'Estat, però tot ho va fer amb molta elegància i discreció i voldria emular-lo. Joaquim Muns va felicitar Guillem López, que segueix la línia catalana al Banc d'Espanya.